



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus IV. Quænam necessitas sufficiat vt quis defectu Confessarii, non præmissa confessione peccati mortalis, ad Eucharistiam accedere possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

dam Eucharistiam amentibus, si iudicio medici vsu rationis sint recuperaturi, antequam è vita excedant, sed expectandum donec delirium cessauerit.

II. Ex communi sententia non esse porrigendum Eucharistiam amentibus corpore sanis, ad seruandum præceptum Ecclesiasticum de communione Paschali, sed tantum extremè laborantibus, ne sine viatico intereant.

III. An amentes decenter communicaturi sint, posse deprehendi, si prius ad periculum faciendum, detur illis hostia non consecrata, si enim illam sine irreuerentia sumant, poterit illis Eucharistia porrigi, se, us si irreuerenter se habeant.

IV. Eos qui amentia minimè perpetua laborant, posse communicare quando lucida habent interual- la; itemque semifatuos ad communionem Paschalem admitti posse.

ARTICVLVS IV.

*Quanam necessitas sufficiat, ut quis defectu confes-
sarii, non præmissa confessione peccati
mortalis, ad Eucharistiam accedere
possit.*

RESPONDEO I. necessitatem communicandi in periculo mortis, ad seruandam præceptum Diuinum, sufficere ut defectu Sacerdotis, liceat nõ præmissa confessione peccati mortalis, ad Eucharistiam accedere. Vnde in eo periculo constitutus, potest cum contritione Eucharistiã à Diacono accipere.

Respondeo 2. probabile esse, etiam quando instat præceptum Ecclesiasticum communicandi in Paschate, carentem confessario, posse non præmissa confessione peccati mortalis, Eucharistiam recipere, modo probabiliter contritus sit. Si quidem tunc adest necessitas cõmunicandi ob præceptũ Ecclesiæ, adeo-

que Concilium Trident. de casu illo commodè intelligi posse videtur. Quod autem addunt aliqui, deficiente confessario, licere accedere ad communionem, non præmissa confessione peccati mortalis, diebus Festis, cum quis se sperat ex ea communione fructum non exiguum percipiturum, parum tutum videtur; cum nulla tunc sit necessitas communicandi, & fructus ille aliis modis suppleri possit.

Respondeo 3. carentem confessario, posse contritum ad Eucharistiam, sine confessione accedere, quotiescunque non potest omittere communionem sine gravi infamia, vel scandalo. Quia præceptum præmittendæ confessionis susceptioni Eucharistia, non tam censetur obligare, quàm præceptum conservandi propriam famam, & vitandi scandalum.

Respondeo 4. ex aliquorum sententia, cum qui iam ad linteum Mensæ Divinæ communicaturus accessit, & recordatur alicuius peccati mortalis in confessione obliti, non teneri surgere à Mensa ad quaerendum confessarium, sed posse non præmissa confessione talis peccati ad Eucharistiam accedere, etiam citra periculum scandali, vel infamiae. Quia ille iam iustificatus est per confessionem formaliter integram, & aliunde valde indecens est quod à Sacra Mensa recedat, ante sumptam Eucharistiam. Verùm hoc aliis communiter non placet, neque etiam nobis probatur, nisi quando non potest quis ab altari ante communionem recedere, sine aliqua infamia, & adstantium scandalo. Quia alias non habet locum necessitas illa communicandi, quam exigit Concilium, ut liceat communicare, non præmissa confessione peccati mortalis.

Vbi nota, nonnullos Authores meritò hic distinguere inter scandalum & populi admirationem. Dicunt enim solam admirationem non sufficere, ut quis communicet sine confessione peccati mortalis, sed requiri scandalum propriè dictum, quod habet

habet locum, quando datur occasio detrahendi de proximo, eumque infamandi. Vnde aiunt, eum qui ad lintheum communicurus accessit, & recordatur peccati mortalis non confessi, teneri hinc recedere, ut ab illo peccato absolvatur ante Communionem, si ex eo recessu nihil aliud sequitur, quam quædam adstantium admiratio, posse vero communicare non præmissa confessione talis peccati, si ex illius recessu adstantes sumpturi sunt occasionem de eo detrahendi, vel temerè iudicandi.

Si quæras, an quando quis communicat cum conscientia peccati mortalis, inculpabiliter in confessione prætermitti teneatur elicere actum contritionis, antequam sumat Eucharistiam. Respondeo id non videri absolutè necessarium, cum supponamus illum per confessionem fuisse etiam à tali peccato iustificatum, adeoque in statu gratiæ versari. Non dubium tamen quin longè tutius sit, cum ea dispositione accedere.

ARTICVLVS V.

In quibus casibus censetur deesse Confessarius

RESPONDEO deesse confessarium, tum quando neque præsens adest Sacerdos, neque sine graui incommodo, spectatis iuxta viri prudentis arbitriū, personarum locorum, & temporum circumstantiis, conueniri potest. Tum quando adest quidem Sacerdos sed ille caret iurisdictione necessaria ad absolvendum à peccatis mortalibus, vel à reservatis quibus communicurus obstrictus est. Tum quando etsi Sacerdos præsens sufficienti iurisdictione præditus sit, periculum tamen est ne sigillum Sacramentale frangat, aut grauiter noceat pœnitenti, si peccatum mortale quod commisit, illi manifestet.

Vbi nota I. sufficere in articulo mortis, quod adsit simplex Sacerdos carens iurisdictione, tunc enim il-